

Narodenie Pána 2022

AI „Chvíľu mi trvalo, kým som sa to naučil. Až keď som si uvedomil, ako hlboko túžim po tichu, začal som ho vyhľadávať – a tam, pod nánosom kakofónie dopravného hluku a myšlienok, hudby a hučania strojov, iPhonov a snežných pluhov na mňa čakalo. Ticho.“ Tak znejú slová, ktorými Erling Kagge – nórsky cestovateľ, spisovateľ a vydavateľ pozýva knihou *Ticho v období hluku* na inšpiratívnu cestu do hlbokého a naplňajúceho sveta ticha. Stal sa prvým bádateľom, ktorému sa podarilo zdolať severný a južný pól, ako aj vrchol Everestu. Práve na svojich cestách dospel k dych berúcim úvahám o tichu, ktoré nás sprevádza vo chvíľach, keď sme ochotní pohrúžiť sa doň a ponúknuť mu priestor, aby človeka dokonale oslovilo.

KE Dnes spievame tichá noc, svätá noc. Noc ako súčasť dňa kedy Boh Otec prehovoril do sveta hluku. V evanjeliu počujeme ako Jozef v tichu modlitby a noci dostáva ohromujúce zjavenie a povzbudenie, aby prijal Máriu za svoju manželku. V tichu noci sa splnilo, čo Pán povedal ústami proroka: „Hľa, panna počne a porodí syna a dajú mu meno Emanuel,“ čo v preklade znamená: Boh s nami. Radostnou správou dnešnej slávnosti je, že Boh je s nami, oslovuje nás a pôsobí v nás hlavne v tichu, lebo materinským jazykom Boha je ticho.

DI Najdôležitejšie skutočnosti v histórii ľudstva sa dejú v tichu, dokonca v tichu **noci**. Tichá noc, kedy sa rodí Boží Syn. To sú **Vianoce**. Tichá noc, kedy Boží Syn vstáva z mŕtvych. To je **Veľká noc**. Ticho je hudbou neba. Naopak hluk je – ako napísal C. S. Lewis v knihe *Rady skúseného diavla* – hudbou pekla. Iný spisovateľ Max Picard vo svojej knihe *Svet mlčania* napísal: „Nič tak nezmenilo bytie človeka ako neschopnosť mlčať. Vynájdenie knižnice, technika, všeobecná povinnosť chodiť do školy, nič z toho človeka nezmenilo tak, ako to, že už nemá nijaký vzťah k tichu, že mlčanie už nie je niečo samozrejmé. Človek, ktorý je neschopný mlčať, stratil s mlčaním nielen nejakú schopnosť, ale tým sa zmenila celá jeho podstata.“ Ticho nám umožňuje prežiť, objaviť, spoznať a nechať na seba vplývať pravdu nášho života. A to je rozhodujúce a dôležité. Matka Tereza z Kalkaty hovorí, že „Boh je priateľom ticha. Ticho nám dáva na všetko nový pohľad. V tichu nachádzame novú silu a skutočnú jednotu“. Stretnutie Boha s človekom sa vždy uskutočňuje v atmosfére ticha.

Náboženský filozof Soren Kierkegaard sa vyslovil takto: „Súčasný stav sveta, a života vôbec, je chorobný. Keby som bol lekárom a požiadali by ma o radu, povedal by som: Vytvorte ticho! Nechajte ľudí v tichu! Božie slovo nemožno počuť v hluku dnešného sveta. Ale keby sa Božie slovo aj ohlasovalo veľmi hlasne a hlučne, žeby ho bolo možné počuť uprostred ostatného hluku, už by to nebolo Božie slovo. Preto vytvorte ticho.“

PAR Ticho teda uzdravuje človeka v jeho hĺbke, kde sa stretá s prameňom svojho života, so svojim Stvoriteľom. Ako je to s nami? Uvedomujeme si stratu ticha vo svojom živote? Toho potrebného ticha, ktoré nenaháňa strach, ktoré nespôsobuje rany, ale je darom, lebo nám umožňuje stretať sa s Bohom, so sebou samým a s druhými? Ticho je podmienkou skutočného života viery v Boha. Opakujem, že ticho je hudbou neba, hluk je hudbou pekla.

MY Dôležité je, či chceme počúvať! Pretože počujeme iba to, čo chceme počuť. Priblížme si to príkladom:

Indián, ktorý žil v rezervácii, navštívil jedného dňa svojho priateľa belocha, ktorý býval vo veľkom modernom meste. Hluk, rýchlo jazdiace autá, náhliaci sa ľudia, to všetko spôsobilo, že sa cítil dezorientovaný. Šiel blízko popri priateľovi a dával pozor na každý jeho krok. Náhle sa zastavil.

„Tiež počuješ to, čo ja?“ „Myslíš autá, čo idú okolo?“ „Nie!“ „Zvuk električky?“ „Nie!“ „Rozhovor ľudí, čo idú okolo nás?“ „Nie!“ „Škrípanie pneumatík?“ „Nie!“ „Čo teda počuješ?“ „Niekde nablízku je lúčny koník.“ „Nemožné!“ „Tu, niekde blízko nás, je lúčny koník! Nič nepočuješ?“ „Nie!“ Indián podišiel k múru domu, pred ktorým bolo trocha trávy, a uvidel tam lúčneho koníka. „Je úplne jasné, že si počul cvrkot lúčneho koníka. Máš lepšie uši ako ja. Indiáni počujú oveľa lepšie ako bieli ľudia.“

Indián sa usmial, pokrútil hlavou a povedal: „Nemáš pravdu, priateľu. Sluch Indiána nie je ani lepší, ani horší než sluch bieleho človeka. Dokážem ti svoje tvrdenie. Dávaj pozor!“

Indián siahol do vrečka, vytiahol mincu a hodil ju na zem. Na zvuk mince, ktorá spadla na chodník, zareagovalo veľa okoloidúcich. Jeden z nich podišiel k nej, poobzeral sa okolo seba, zdvihol ju, usmial sa, vložil ju do vrečka a šiel ďalej. „Vidíš, zvuk mince, ktorá spadla na chodník, nie je hlasnejší ako cvrkot lúčneho koníka, a všimlo si ho veľa okoloidúcich. Cvrkot koníka nikto nepočul, iba ja. Sluch Indiána nie je ani lepší, ani horší ako sluch bieleho človeka. Každý z nás počuje iba to, čo chce počuť, na čo orientuje svoju pozornosť.“

ADE Žijeme v spoločnosti, ktorá nás nevedie k tichu, ale dusí nás ohlušujúcim množstvom povrchných a neraz veľmi tendenčné vybraných informácií. Preto sa nečudujme, že pomaly prestávame rozumieť aj nášmu svetu, aj sami sebe. Potrebujeme ticho, ktoré nám sprostredkúva to najkrajšie o nás samých. Boha, ktorý nás miluje a darúva nám slobodu, radosť, ktorú nám nik nebude môcť vziať, nádej, ktorá nesklame, a lásku, ktorá sa nikdy nekončí.

Pane, ďakujeme ti za to, že nás v tomto čase voláš do sveta mlčania, ticha, ktoré nie je únikom, ani zbabelosťou, ale cestou k Tebe, cestou k druhému človekovi, cestou k sebe samému, cestou k hĺbke a kráse zmysluplného života. Amen.